

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoPr/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6315207983
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6315207983.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: H. S. X. U. X. C. Č. L. I. L. A. Á. , C. Q. XX.X.XXXX, D. S. S., B. M. Č. L. Č.. XXXX/XX, zastúpená KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 851 574, Banská Bystrica, Skuteckého č. 6, za ktorú konajú JUDr. Martin Kubinec, PhD., JUDr. Lenka Ušiaková, PhD., JUDr. Denisa Precáková a JUDr. Jana Rentková, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova č. 2, IČO: 00 151 866, o zaplatenie 7.695,- € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 4. decembra 2020, č. k. 12 Cpr 1/2016-973, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 4. decembra 2020, č. k. 12 Cpr 1/2016-973, vo výroku I. a III., **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 4.12.2020, č. k. 12 Cpr 1/2016-973, súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe žalobkyne, žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť jej sumu 6.874,66 € spolu s príslušenstvom do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78,68 % (výrok III.). Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanovením § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, § 5 ods. 3, § 27 ods. 4, § 29 ods. 1, ods. 3 veta prvá, § 59 ods. 1 písm. b) a e), § 65 ods. 1, 2, § 125 zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe (ďalej len „zákon č. 400/2009 Z. z.“) a jeho Prílohou č. 1, § 176, § 15 ods. 3 zákona č. 55/2017 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 55/2017 Z. z.“) a jeho Prílohou č. 2, Prílohou č. 1 k zákonu č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe, ktorý bol zrušený zákonom č. 400/2009 Z. z., § 2 ods. 1, § 13 ods. 3, § 129 ods. 1, § 130 ods. 2 veta prvá Zákonníka práce, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 470 ods. 1, 2, § 3, § 4 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobou, v zmysle jej zmien pripustených uzneseniami zo dňa 16.6.2016, č. k. 12 Cpr 1/2016-107 a zo dňa 17.1.2020 (vyhlásenom na pojednávaní), sa žalobkyňa proti žalovanému domáha zaplatenia sumy vo výške 7.695,- € spolu s úrokom z omeškania titulom jej nesprávneho zaradenia do 4. platovej triedy, keď vykonáva pracovné činnosti, ktoré odôvodňujú jej zaradenie do 5. platovej triedy. Nárok odôvodnila tým, že dňa 3.9.1993 uzatvorila s Okresným úradom Brezno, katastrálny odbor, pracovný pomer s miestom výkonu práce Okresný úrad Brezno, katastrálny odbor, pracovná pozícia hlavný referent, zaradená do 4. platovej triedy. Má za to, že nakoľko reálne vykonáva činnosť spočívajúcu v samostatnom posudzovaní doručených listín na zápis do katastra nehnuteľností,

má byť s ohľadom na zaradovanie ostatných zamestnancov na iných katastrálnych odboroch okresných úradov, zaradená v 5. platovej triede, čo korešponduje s výberovými konaniami vyhlásenými Služobným úradom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v roku 2014 a 2015, s miestom výkonu práce Okresný úrad Bratislava, pričom pri týchto výberových konaniach je uvádzaná pozícia hlavný referent, 5. platová trieda.

1.2. Žalovaný sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne ohľadne jej nesprávneho zaradenia do platovej triedy. Uviedol, že rozdiel medzi náplňou práce štátnych zamestnancov zaradených v 4. a 5. platovej triede je v tom, že zamestnancovi zaradenému v 5. platovej triede je zverená samostatná odborná činnosť spočívajúca v samostatnom rozhodovaní. Zapisovatelia, a teda aj žalobkyňa, zaradení na Okresnom úrade Brezno, katastrálny odbor, oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam v 4. platovej triede samostatne nevyhotovujú žiadne rozhodnutia. Náplňou ich práce je posudzovanie spôsobilosti listín na zápis do katastra nehnuteľností a ich evidencia. Uvedená činnosť spadá pod charakteristiku 4. platovej triedy podľa Prílohy č. 1 k zákonu č. 400/2009 Z. z., ktorá upravuje odborné činnosti vyžadujúce spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu a vybavovanie odbornej agendy vo vymedzenom úseku tvoriacej podklad na riadenie, na rozhodovanie alebo na kontrolu v rámci viacerých organizačných útvarov tak, ako mala správne žalobkyňa uvedené v opise najnáročnejších činností. Žalovaný mal za to, že opis štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne a práca, ktorú reálne vykonáva s prácou štátnych zamestnancov zaradených na Okresnom úrade Brezno, katastrálny odbor v 5. platovej triede, ako aj s ich skutočne vykonávanou pracovnou činnosťou nesúvisí a ani sa nezhoduje. Zaradenie žalobkyne na Okresnom úrade Brezno, katastrálny odbor, oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam je vzhľadom na prácu, ktorú reálne vykonáva, v súlade so zákonom č. 400/2009 Z. z. Žalobu žalobkyne navrhol zamietnuť.

1.3. Žalobkyňa v reakcii na vyjadrenie žalovaného argumentovala, že reálne vykonáva zápis práv k nehnuteľnostiam a samostatne prešetruje a posudzuje spôsobilosť doručených listín na zápis právnych vzťahov do katastra nehnuteľností. Reálne vykonávanú pracovnú činnosť možno podľa jej názoru subsumovať pod samostatnú odbornú činnosť vo vymedzenom rozsahu, ako najnáročnejšiu činnosť podľa Prílohy č. 1 k zákonu č. 400/2009 Z. z., ktorá spadá pod diapazón rôznorodosti činností vykonávaných v 5. platovej triede. Zamestnanci Okresného úradu Brezno, katastrálny odbor, zaradení v 4. platovej triede v rámci opisu najnáročnejších činností vykonávajú okrem iného aj vyznačovanie poznámok v katastri nehnuteľností. Žalobkyňa okrem zápisu práv k nehnuteľnostiam na základe rozhodnutí o povolení vkladu, ktoré posudzujú právnicki, aj samostatne rozhodovala, na základe vlastného odborného posúdenia a myšlienkových postupov, o vyznačení poznámky bez akejkoľvek súčinnosti s právnikom alebo iným zamestnancom zaradeným do vyššej platovej triedy. Okrem vyznačovania poznámok v rámci samostatného rozhodovania zapisovala práva k nehnuteľnostiam vykonaním záznamu, znovu bez akéhokoľvek odporúčania alebo rozhodnutia právnicka. Preto nie je pravdou, že nerobí žiadne písomné rozhodnutia. S ohľadom na zákonný predpoklad zaradenia do niektorej z platových tried štátnych zamestnancov žalobkyňa zdôraznila, že legitímnym dôvodom pre zaradenie do konkrétnej platovej triedy je reálne vykonávaná najnáročnejšia činnosť zamestnanca. Nemusí ísť teda o súhrn pracovných činností, ktoré vo vzájomnej súvislosti odôvodňujú zaradenie do niektorej z platových tried. Stačí, ak takéto zaradenie odôvodňuje čo i len jedna pracovná činnosť zamestnanca, spadajúca do určitej platovej triedy. Žalobkyňa vyslovila názor, že žalovaný vo vzťahu k nej porušil zákaz diskriminácie. Práca, ktorú žalobkyňa vykonáva v rovnakom útvare ako ďalší zamestnanci Okresného úradu Brezno, ako aj Okresného úradu Bratislava pre toho istého zamestnávateľa - štát, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, teda sú odmeňovaní z jedného a toho istého zdroja, je odlišne odmeňovaná v rozpore so zákonom, princípmi pracovného práva, ako aj judikatúrou súdneho dvora Európskej únie.

1.4. Žalovaný, v reakcii na vyjadrenie žalobkyne, namietať právomoc súdu rozhodovať vo veciach týkajúcich sa zaradenia štátnych zamestnancov do funkcií podľa ustanovení zákona č. 400/2009 Z. z., keď uvedené práva patria podľa jeho názoru výlučne služobnému úradu, vzhľadom na posúdenie najnáročnejších činností, vykonávaných štátnym zamestnancom. Súd nie je oprávnený o takomto zaradení rozhodovať, pretože nemôže mať vedomosť o činnostiach vykonávaných jednotlivými štátnymi zamestnancami. Ďalej namietať, že v konaní sa žalobkyňa domáha náhrady škody, avšak nepreukázala zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu, a preto neuniesla dôkazné bremeno v konaní. Podľa názoru žalovaného bolo preukázané, že so žalobkyňou konal v súlade so zákonom, resp. žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by s ňou konal v rozpore so zákonom, t. j. nepreukázala, že sa s ňou zaobchádzalo menej priaznivo, ako by sa zaobchádzalo, alebo by sa mohlo zaobchádzať s inou osobou v porovnateľnej situácii. V neposlednom rade poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa podľa jeho vedomostí nevyužila svoje právo v súlade s ustanovením § 59 ods. 1 písm. e) zákona č. 400/2009 Z.

z., ak sa domnievala, že vykonáva štátnu službu nad rozsah svojich povinností. Namietol premlčanie v časti žalobkyňou uplatneného nároku odo dňa 13.11.2012 do 20.10.2013.

1.5. Žalobkyňa reagujúc na vyjadrenie žalovaného uviedla, že je jej zákonným právom domáhať sa poškodených alebo ohrozených práv, vyplývajúcich z pracovnoprávneho vzťahu súdnou cestou. Stotožnila sa s tvrdením žalovaného, že súd nie je oprávnený rozhodovať o zaradení zamestnanca do jednotlivých platových tried, pretože to je ex lege v kompetencii služobného úradu, avšak súd je v prípadnom súdnom konaní povinný skúmať diskriminačné správanie zamestnávateľa vo vzťahu k zamestnancovi. Poznamenala, že predmetom konania nie je náhrada škody, tak ako to nesprávne uvádza žalovaný vo svojom vyjadrení, ale ide o náhradu platu vo výške rovnajúcej sa rozdielu medzi 4. a 5. platovou triedou za prácu, ktorú reálne vykonávala. Z uvedeného dôvodu tvrdenie žalovaného týkajúce sa preukázania zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody považovala za irelevantné. Nadväzujúc na uvedené žalobkyňa dôvodila, že na predmetnú vec je potrebné aplikovať v súvislosti s plynutím premlčacej doby ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu. Svoje vyjadrenie doplnila podaním zo dňa 16.3.2018, kde vyjadrila svoj nesúhlas s tvrdením, že nevyužila svoje právo v zmysle ustanovenia § 59 ods. 1 písm. e) zákona č. 400/2009 Z. z., keď žalovaného na dané skutočnosti upozornila, avšak jej písomným upozorneniam nebolo vyhovené.

1.6.1. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná čiastočne dôvodne. Prednostne posudzoval námietku absencie rozhodovacej právomoci súdu v prejednávanej spore vznesenú žalovaným. Poukázal na to, že v prejednávanej spore sa žalobkyňa nedomáha, aby súd zaviazal žalovaného zaradiť ju do vyššej platovej triedy, ale sa domáha zaplatenia sumy, ktorá predstavuje rozdiel medzi platovou triedou, do ktorej je zaradená a do ktorej by, podľa jej názoru, mala byť zaradená s poukazom na ňou vykonávané činnosti v rámci štátnozamestnaneckého pomeru. V takom prípade je súd oprávnený posúdiť ako prejudiciálnu otázku, či žalobkyňa je alebo nie je správne zaradená do príslušnej platovej triedy na základe ňou skutočne vykonávanej práce podľa opisu najnáročnejšej činnosti pre danú platovú triedu a v prípade zistenia, že žalobkyňa vykonávala činnosti subsumované pod pojem samostatnej odbornej činnosti v zmysle najnáročnejšej činnosti podľa 5. platovej triedy, rozhodnúť o doplatení rozdielu medzi platovou triedou, do ktorej je žalobkyňa zaradená a platovou triedou, do ktorej by mala byť správne zaradená. Vzhľadom na uvedené, s poukazom na ustanovenie § 125 zákona č. 400/2009 Z. z., resp. § 176 zákona č. 55/2017 Z. z., súd námietku žalovaného o nedostatku jeho právomoci považoval za nedôvodnú. V tejto súvislosti dal do pozornosti napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.4.2012, sp. zn. 6 Cdo 288/2012, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 10.10.2019, sp. zn. 3 Cdo 80/2018, či rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.9.2019, sp. zn. 15 Co 4/2019, kde označený krajský súd rozhodoval v obdobnej veci. Ďalej poukázal na tvrdenie žalobkyne, že v danej veci nejde o diskriminačný spor, keď argumentáciu ohľadne nerovnakého zaobchádzania použila len podporné. Nebolo teda dôkaznou povinnosťou žalobkyne predložiť súdu také dôkazy, ktoré by predpoklady vzniku diskriminácie ako takej preukazovali.

1.6.2. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané a medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalobkyňa uzatvorila s Katastrálnym úradom v Banskej Bystrici štátnozamestnanecký pomer na základe pracovnej zmluvy zo dňa 9.6.1993, na pozíciu hlavný referent, so zaradením do 5. platovej triedy a platového stupňa 3, s miestom výkonu práce Správa katastra Brezno. Z opisu štátnozamestnaneckého miesta (zo dňa 24.10.2010, zo dňa 1.1.2013 a zo dňa 1.3.2014), ktoré tvorí neoddeliteľnú súčasť pracovnej zmluvy vyplýva, že žalobkyňa bola zaradená do 4. platovej triedy. Na základe Dodatku k služobnej zmluve - Dohody o zmene štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 12.9.2013, bola žalobkyňa s účinnosťou od 1.10.2013 trvalo preložená zo služobného úradu Správa katastra Banská Bystrica, Nám. L. Štúra č. 1, Banská Bystrica, miesta výkonu štátnej služby Správa katastra Brezno, do služobného úradu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, miesto výkonu štátnej služby Okresný úrad Brezno, katastrálny odbor, Oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam. Podľa predmetnej dohody došlo k zmene služobného úradu na základe zákona č. 180/2013 Z. z., pričom ostatné náležitosti služobnej zmluvy (odbor štátnej služby, platové náležitosti, funkcia, činnosti uvedené v ostatnom opise činností štátneho zamestnanca) sa nezmenili. Žalobkyňa svoj nárok opiera o tú skutočnosť, že v rámci štátnozamestnaneckého pomeru vykonávala samostatnú odbornú činnosť, v dôsledku čoho jej bol nesprávne vyplatený funkčný plat, keďže uvedená vykonávaná najnáročnejšia činnosť spadá do 5. platovej triedy. Žiadala preto o zaplatenie rozdielu medzi jej mzdou vyplatenou podľa 4. platovej triedy a mzdou podľa 5. platovej triedy. Na podporu svojich tvrdení poukázala na rôzne výberové konania vyhlásené žalovaným na pozíciu radca, 5. platová trieda a argumentovala tým, že činnosti uvedené v týchto výberoch sa zhodovali s činnosťami podľa jej opisu činností štátnozamestnaneckého miesta,

a aj preto by mala byť zaradená do 5. platovej triedy, čím jej prislúcha vyššia mzda. Zároveň poukázala na zásadu zákazu diskriminácie podľa antidiskriminačného zákona, ako aj zásadu rovnakého zaobchádzania podľa Zákonníka práce, majúc za to, že žalovaný je služobným úradom všetkých štátnych zamestnancov vykonávajúcich štátnu službu na jednotlivých okresných úradoch, katastrálnych odboroch, odbor - 2.03 Geodézia, kartografia a kataster, preto sú všetci zamestnanci vyplácaní z jedného zdroja. Žalovaný sa s argumentáciou žalobkyne nestotožnil keď tvrdil, že žalobkyňa vykonáva len činnosti podľa jej opisu činností štátnozamestnaneckého miesta, nevykonáva samostatnú odbornú činnosť a všetci šiesti zamestnanci na Okresnom úrade Brezno, ktorí vykonávajú funkciu hlavný referent, sú zaradení do 4. platovej triedy tak, ako žalobkyňa, čiže nie je možné hovoriť o akejkoľvek diskriminácii. Z uvedeného dôvodu navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Zároveň namietol premlčanie časti nároku za obdobie od 13.11.2012 do 20.10.2013 s príslušenstvom, nakoľko podľa jeho názoru si žalobkyňa voči žalovanému uplatnila nárok na náhradu škody, ktorá sa premlčuje v dvojročnej premlčacej lehote.

1.6.3. Súd posudzoval otázku správneho zaradenia žalobkyne do príslušnej platovej triedy v zmysle ňou vykonávanej najnáročnejšej činnosti. Zo žalobkyňou predložených opisov štátnozamestnaneckého miesta (zo dňa 26.4.2010, zo dňa 1.1.2013 a zo dňa 1.3.2014), v zmysle ktorého bola zaradená do funkcie hlavný referent, s platovou triedou 4, vyplýva, že jej najnáročnejšia činnosť spočívala v odbornej činnosti vyžadujúcej spoluprácu s inými organizačnými útvarmi a vybavovanie odbornej agendy vo vymedzenom úseku tvoriaci podklad na rozhodovanie. V rámci najnáročnejšej činnosti vykonávala zápis práva k nehnuteľnostiam na základe rozhodnutí o povolení vkladu, o oprave chýb a na základe došlých listín registra Z, R, N, P, C, resp. na základe vlastných prešetrení údajov KN, vyznačovanie poznámky v katastri nehnuteľností, posúdenie spôsobilosti verejných a iných listín na zápis do katastra nehnuteľností, prešetrovanie zmeny údajov katastra nehnuteľností, poskytovanie informácie z katastra nehnuteľností, vydávanie výpisov z katastrálneho operátu, oznamovanie účastníkom konania, ktorých právo k nehnuteľnosti bolo dotknuté, že bol vykonaný zápis do katastra nehnuteľností, vykonávala opatrenia BOZP, PO, CO, OOÚ, OÚS a ochranu utajovaných skutočností (konkrétne opis štátnozamestnaneckého miesta zo dňa 1.3.2014). V skutočnosti však podľa tvrdení žalobkyne, ktoré boli podporené výpoveďami svedkov Ing. Q. O. a JUDr. I., žalobkyňa vykonávala samostatnú odbornú činnosť, ktorá spočívala v tom, že po pridelení verejnej alebo inej listiny na zápis do katastra nehnuteľností žalobkyňa samostatne skontrolovala list vlastníctva, či na ňom nie je vyznačená plomba, skontrolovala, či netreba počkať na iné prebiehajúce konanie. Listinu následne posúdila z hľadiska chýb v písaní, z hľadiska toho, či listina vychádza z údajov platných ku dňu jej vydania. Pri kontrole listín postupovala podľa ustanovenia § 42 katastrálneho zákona, podľa smernice na vedenie katastra, ako aj podľa ďalších hmotnoprávných predpisov. V prípade splnenia všetkých predpokladov povolila v programe v počítači zápis do katastra nehnuteľností, v opačnom prípade napísala úradný list - výzvu na doplnenie náležitostí listiny alebo výzvu na odstránenie nedostatkov.

1.6.4. Z vykonaného dokazovania, predovšetkým z výsluchu žalobkyne a svedkov Ing. Q. O. a JUDr. B. I., mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa samostatne rozhoduje na základe vlastného odborného posúdenia a myšlienkových postupov o vyznačení poznámky bez akejkoľvek súčinnosti s právnikom alebo iným zamestnancom zaradeným vo vyššej platovej triede, samostatne zapisuje práva k nehnuteľnostiam vykonaním záznamu, taktiež bez odporúčania a rozhodnutia právника, samostatne posudzuje spôsobilosť predložených listín na vykonanie záznamu a skutkový stav veci potom subsumuje pod právny režim niektorého z právnych predpisov. Konštatoval, že uvedené skutočnosti neboli hodnoverne spochybnené ani výpoveďami svedkýň PhDr. M. a JUDr. Q.. Dôvodil, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa nevydávala žiadne rozhodnutia, teda nerozhodovala ani o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ale vykonávala zápis práv k nehnuteľnostiam na základe rozhodnutí o povolení vkladu, vyznačovala poznámky v katastri nehnuteľností, posudzovala spôsobilosť verejných a iných listín na zápis do katastra nehnuteľností, vyzývala na odstránenie nedostatkov pri prešetrovaní spôsobilosti listín na zápis, pričom predmetné výzvy podpisoval vedúci oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam. Tieto žalobkyňou tvrdené skutočnosti vo svojej výpovedi potvrdila aj svedkyňa Ing. Q. O., ktorá v rokoch 2004 až 2006 vykonávala funkciu vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam Správy katastra Brezno. Vo svojej výpovedi okrem iných skutočností uviedla, že zapisovateľ po pridelení veci na konanie samostatne posúdi právny akt, predovšetkým vo vzťahu k § 42 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona, vo vzťahu k platným údajom katastra nehnuteľností a následne aj vo vzťahu k právnomu predpisu, v zmysle ktorého boli verejné listiny vydané. Úlohou zapisovateľa je následná analýza podmienok na zapísanie verejnej a inej právnej listiny do katastra nehnuteľností, posúdenie, či týmto zápisom vzniknutého, zaniknutého alebo zmeneného práva k nehnuteľnostiam zo zákona nedôjde k

porušení iných súvisiacich predpisov a k porušeniu práv iných účastníkov právnych vzťahov. Svedkyňa podrobne popísala prácu zapisovateľov, ktorá je z hľadiska odbornosti a samostatnosti aj v súčasnosti nezmenená. Uvedené tvrdenia mal súd potvrdené aj z výpovede JUDr. B. B. I. ako bývalého vedúceho oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam na Okresnom úrade Brezno, katastrálny odbor. Zhodne tvrdil, že zapisovatelia neposudzovali spôsobilosť listín len podľa katastrálneho zákona, ale aj podľa iných právnych predpisov a toto posudzovanie vykonávali samostatne, jeho oslovovali len v prípadoch nejasností. Uvedený svedok mal vedomosť o tom, že na iných okresných úradoch boli zapisovatelia zaradení do vyššej platovej triedy. Na podporu tvrdení žalovaného súd vykonal dokazovanie aj vypočutím zvukového záznamu z výsluchu svedkýň PhDr. Y. M., prednostky Okresného úradu Brezno a JUDr. K. Q., vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam na Okresnom úrade Brezno. Tieto svedkyne považovali zaradenie žalobkyne spolu s ďalšími zapisovateľmi na Okresnom úrade Brezno do 4. platovej triedy, resp. do 2. platovej triedy podľa zákona č. 55/2017 Z. z., za správne. Uviedli, že zapisovatelia na označenom okresnom úrade svoje činnosti (zapisovanie práv k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností, skúmanie spôsobilosti verejných a iných listín na zápis) nevykonávajú samostatne, ale vždy za súčinnosti a pomoci iných osôb, či organizačných útvarov. Ako príklad uviedli, že výzvu na odstránenie väd predloženej listiny nepodpisuje zapisovateľka, ale jej nadriadená, že zapisovateľka nevydáva žiadne rozhodnutia a že zapisovateľka len kontroluje formálne náležitosti listín, a to len podľa § 42 katastrálneho zákona a smerníc Úradu geodézie, kartografie a katastra. Svedkyňa PhDr. Y. M. nebola priamou nadriadenou žalobkyne, preto mal súd za to, že informácie o jej činnosti mohla získať len sprostredkovaním. I keď svedkyňa JUDr. K. Q. bola vedúcou katastrálneho odboru a hodnotila činnosť zapisovateľov ako pomocnú či podpornú pre ďalších zamestnancov, najmä tzv. vkladárov - právnikov, ktorí vydávali rozhodnutie o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ani jedna z uvedených svedkýň neuviedla rozdiel medzi 4. a 5. platovou triedou, teda sa nevyjadrili k spornej otázke zaradenia žalobkyne práve do 4. platovej triedy. Prípadný poukaz na nedostatočné vzdelanie, ktoré by malo byť predpokladom pre zaradenie do vyššej platovej triedy nie je na mieste, keď v zmysle Prílohy č. 1 k zákonu č. 400/2009 Z. z. vysokoškolské vzdelanie ako kvalifikačný predpoklad je uvedený až od 6. platovej triedy, kým na funkciu zaradenú do 4. a 5. platovej triedy postačuje úplné stredoškolské vzdelanie. Súd mal za to, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že žalobkyňa nie je vo svojej odbornej činnosti samostatná. Z uvedených dôvodov sa stotožnil s tvrdeniami žalobkyne ohľadom samostatnosti vykonávanej odbornej činnosti, keď žalobkyňa podrobne popísala svoj postup pri jednotlivých činnostiach, bez odporúčaní, pokynov a usmerňovaní právnikov, či spolupráce s inými organizačnými útvarmi. Pokiaľ aj určitý orgán reagoval na výzvu spísanú žalobkyňou, nemožno uvedené posudzovať ako „spolupráca“ v takom zmysle, ako to žalovaný tvrdil, t.j. že by žalobkyňa nekonala samostatne, keďže súd mal za preukázané, že žalobkyňa svoju činnosť vykonávala samostatne, bez súčinnosti iných osôb alebo orgánov.

1.6.5. Súd prvej inštancie v odôvodnení konštatoval, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 3 zákona č. 55/2017 Z. z. je žalovaný služobným úradom každého štátneho zamestnanca na okresnom úrade, t.j. všetkých zapisovateľov na všetkých okresných úradoch, katastrálnych odboroch, a napriek tomu sa medzi jednotlivými zamestnancami vyskytli rozdiely v zaradení do funkcie a platovej triedy. Uvedené mal súd preukázané do konania žalobkyňou predloženými, resp. vyžiadanými opismi štátnozamestnaneckých miest na pozíciu radca, 5. platová trieda, odbor štátnej služby - 2.03 Geodézia, kartografia a kataster, oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam, pri ktorých bolo odlišné miesto výkonu činnosti - Okresný úrad Bratislava, Levice, Pezinok, Považská Bystrica. Z uvedených listinných dôkazov súd zistil, že napríklad na základe výberu č. V4/2015 OUBA vznikol štátnozamestnanecký pomer so zamestnancom, ktorého najnáročnejšia činnosť spočívala v samostatnej odbornej činnosti na úseku katastra nehnuteľností a všetky ďalšie činnosti v rámci najnáročnejšej činnosti sa takmer zhodovali s opisom činnosti štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne, s výnimkou činnosti „príprava podkladov pre prokuratúru, súdy a orgány činné v trestnom konaní“, ktorú žalobkyňa nemala uvedenú v opise. Obdobne vyhlásené výberové konanie č. CPBA-OP/2014/KO-V/4, na organizačný útvar Okresný úrad Pezinok, katastrálny odbor, na základe ktorého prijatý štátny zamestnanec vykonával ako najnáročnejšiu činnosť samostatnú odbornú činnosť vo vymedzenom úseku, v rámci nej posudzoval spôsobilosť záznamových listín na zápis do katastra nehnuteľností, vykonával zápis práv k nehnuteľnostiam a zápis poznámok do katastra nehnuteľností, vyhotovenie dožiadaní, ak listina nebola spôsobilá na zápis. Súd prvej inštancie konštatoval, že z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa vykonávala všetky tieto činnosti, avšak v opise jej činnosti štátnozamestnaneckého miesta absentovalo pomenovanie najnáročnejšej činnosti ako „samostatná odborná činnosť na úseku katastra nehnuteľností“. Súd mal za to, že zodpovedný za vypracovanie opisov štátnozamestnaneckých miest je výlučne služobný úrad. V súvislosti so zaradením

zamestnanca do platovej triedy je potrebné vychádzať z prílohy k zákonu č. 400/2009 Z. z. (neskôr zákona č. 55/2017 Z. z.), ktorá obsahuje charakteristiky 4. a 5. platovej triedy štátneho zamestnanca, resp. 2. a 3. platovej triedy. Z nej vyplývalo, že na pozíciu hlavný referent a radca bolo postačujúce úplné stredné vzdelanie. Hlavný referent mal vykonávať odbornú prípravu rozhodnutí v prvom stupni správneho konania, odbornú prípravu rozhodnutí v súdnom konaní, tiež odbornú činnosť vyžadujúcu spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu. Radca vykonával samostatnú odbornú činnosť vo vymedzenom úseku, mohol odborne pripravovať rozhodnutia na koordinovanie a usmerňovanie aktivít vo vymedzenom úseku štátnej správy alebo vykonávania štátnych záležitostí, odborne pripravovať rozhodnutia v druhom stupni správneho konania. Zo zákona o štátnej službe tiež vyplýva, že sa zamestnanec zaraďuje do funkcie a teda aj do platovej triedy podľa najnáročnejšej činnosti. V súvislosti s uvedenými zisteniami ohľadom výberových konaní na pozíciu radca v 5. platovej triede, kde sa ako kvalifikačný predpoklad vyžadovalo len úplné stredoškolské vzdelanie tak, ako mala aj žalobkyňa, súd poukázal aj na stanovisko Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcia verejnej správy MV SR zo dňa 4.11.2019, podľa ktorého sa v rámci optimalizácie okresných úradov vytvorila nová štruktúra systemizácie zamestnancov okresných úradov podľa kapacitného zaťaženia vykonávaných agend a taktiež sa prehodnotilo platové zaradenie všetkých zamestnancov okresných úradov, a to z dôvodu potreby zosúladenia pracovných činností naprieč všetkými odbormi okresných úradov v záujme odstránenia disproporcií a regionálnych rozdielov, čo malo za následok navýšenie platových tried u cca 2500 zamestnancov. V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani skutočnosť, že žalobkyňa bola na základe Dohody o zmene štátnozamestnaneckého pomeru - trvalé preloženie zo dňa 11.11.2019 s účinnosťou od 1.12.2019, trvalo preložená na štátnozamestnanecké miesto s funkciou radca v 3. platovej triede podľa nového zákona č. 55/2017 Z. z. a jej najnáročnejšou činnosťou už bola „samostatná odborná činnosť vo vymedzenom úseku“. K jej doterajším činnostiam nepridali žiadne nové činnosti.

1.6.6. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa dostatočne preukázala, že jej činnosť vykonávanú v súvislosti s jej najnáročnejšou činnosťou je potrebné považovať za samostatnú odbornú činnosť vo vymedzenom úseku. Mal za to, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že by žalobkyňa mala vykonávať svoju činnosť v súčinnosti s právnikmi, resp. iným orgánmi v takom rozsahu, že by táto činnosť nemala byť posudzovaná ako samostatná odborná činnosť. Súd prvej inštancie vyhodnotil výkon odbornej činnosti, ako je zápis vlastníckych práv k nehnuteľnostiam - záznamom alebo poznámkou a posudzovanie spôsobilosti listín na zápis, za odborné činnosti vykonávané žalobkyňou ako zapisovateľkou samostatne. Keďže ide o samostatnú odbornú činnosť, mal za to, že žalobkyňi vznikol nárok na doplatenie rozdielu platu spočívajúceho v tom, že jej bol vyplácaný funkčný plat vyplývajúci zo 4. platovej triedy, namiesto funkčného platu podľa 5. platovej triedy (s účinnosťou zákona č. 55/2017 Z. z. ide o rozdiel medzi 2. a 3. platovou triedou).

1.6.7. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa si žalobou v zmysle jej zmien a doplnení uplatnila nárok na doplatenie rozdielu medzi jednotlivými platovými triedami od 13.11.2012. Žalovaný vzniesol námietku premlčania časti nároku od 13.11.2012 do 20.10.2013 majúc za to, že žalobkyňa si uplatnila nárok titulom náhrady škody. Súd sa s názorom žalovaného nestotožnil, keď predmetom sporu je nárok na doplatenie mzdy. Žaloba bola súdu doručená dňa 21.10.2015 včas, t.j. v trojročnej premlčacej lehote podľa § 123 zákona č. 400/2009 Z. z., § 175 ods. 3 zákona č. 55/2017 Z. z. v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka.

1.6.8. Súd konštatoval, že žalobkyňa si pôvodne (v zmysle úpravy petitu) uplatnila sumu vo výške 3.607,- € s príslušenstvom za obdobie od októbra 2012 do septembra 2015, následne rozšírila žalobu aj na obdobie od januára 2016 do decembra 2018 a uplatnila si spolu sumu vo výške 7.695,- € s príslušenstvom. Žalovaný namietal sumu tak, ako si ju žalobkyňa uplatnila, nakoľko nezohľadnila odvodové povinnosti, prípadnú práceneschopnosť, či inú neprítomnosť, v dôsledku ktorej neprináležala žalobkyňi výplata plnej sumy. Žalovaný predložil dňa 10.3.2020 súdu vyčíslenie mzdových nárokov žalobkyne za obdobie od októbra 2012 do 11.4.2018. Žalobkyňa súhlasila a takto určenú sumu za uvedené obdobie nespochybnila. Z predložených oznámení o výške a zložení funkčného platu štátneho zamestnanca súd zistil funkčný plat žalobkyne účinný od 31.10.2012 do konca roka 2018. Keďže žalovaný predložil svoje vyčíslenie mzdových nárokov len za obdobie do 11.4.2018, napriek tomu, že žalobkyňa si svoj nárok uplatnila do konca kalendárneho roka 2018, toto vyčíslenie do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania súdu nedoplnil, mal súd za to, že nárok uplatnený žalobkyňou za obdobie od 11.4.2018 do konca kalendárneho roka 2018 nie je medzi sporovými stranami sporný. Za obdobie od októbra 2012 do marca 2018 súd priznal žalobkyňi nárok na doplatok mzdových nárokov v zmysle jeho vyčíslenia žalovaným. V prípade, ak by žalobkyňi prislúchal za jednotlivý mesiac nárok väčší (tak, ako bol vyčíslený žalovaným), ako si sama žalobou uplatnila, súd priznal nárok len do

výšky žalobou uplatneného nároku. Za ostatné mesiace - od apríla 2018 do decembra 2018 súd priznal žalobkyni žalobou uplatnený nárok, z dôvodu uvedeného vyššie. Celkom tak súd priznal žalobkyni nárok na doplatenie rozdielu mzdy vo výške 6.874,66 € a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

1.6.9. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na príslušenstvo súd prvej inštancie konštatoval, že Zákonník práce ani iný pracovnoprávny predpis neupravuje úrok z omeškania. Preto pri priznaní výšky úroku z omeškania v danom prípade postupoval podľa občianskoprávných predpisov, kedy výška úrokov z omeškania je určená nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. pre omeškanie s plnením peňažného dlhu (podľa § 3 ods. 1 citovaného nariadenia je výška úrokov z omeškania o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, v spojení s § 10c, t.j. ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013) a je vykonávacím predpisom k § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Za obdobie od januára 2016 do decembra 2018 súd postupoval podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. účinného od 1.1.2016, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, a to tak, ako žalobkyňa žiadala. Súd teda priznal žalobkyni aj úroky z omeškania za omeškanie žalovaného so zaplatením rozdielu funkčného platu, od 11. dňa nasledujúceho mesiaca v zmysle ustanovenia § 129 ods. 1 a § 130 ods. 2 Zákonníka práce v spojení s Kolektívnou zmluvou pre zamestnancov v štátnej službe na roky 2013 až 2018, podľa ktorej sa plat štátnemu zamestnancovi vyplácal najneskôr v desiatom dni nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Z uvedeného vyplýva, že k omeškaniu došlo až 11. deň nasledujúceho mesiaca, v ktorom sa mzda stala splatnou. Výšku žalobkyňou uplatneného úroku z omeškania súd zosúladiť s citovanou právnou úpravou a v časti prevyšujúcej priznanú výšku úrokov žalobu zamietol.

1.7. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1, v spojení 255 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa si v konaní uplatnila nárok v celkovej výške 7.695,- €. Súd žalobkyni priznal nárok na zaplatenie rozdielu funkčného platu za predmetné obdobie vo výške 6.874,66 €. Žalobkyňa tak bola v konaní úspešná na 89,34 % a žalovaný bol úspešný na 10,66 %. Celkový úspech žalobkyne tak predstavuje 78,68 % (89,34 - 10,66). Súd priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 78,68 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku I. a III., podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný dôvodiac tým, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolateľ zotrval na názore, že nie je daná právomoc súdu rozhodovať vo veciach týkajúcich sa zaradenia štátnych zamestnancov do funkcií podľa ustanovení zákona o štátnej službe, pretože táto kompetencia patrí výlučne služobnému úradu, a to vzhľadom na posúdenie najnáročnejších činností vykonávaných štátnym zamestnancom v služobnom úrade. Súd nie je oprávnený o takomto zaradení rozhodovať, keďže nemôže mať vedomosť o činnostiach vykonávaných jednotlivými zamestnancami. Z uvedeného dôvodu nie je daná právomoc súdu rozhodovať vo veciach, týkajúcich sa zaradenia štátnych zamestnancov do funkcií podľa ustanovení zákona č. 400/2009 Z. z., t.j. nebola splnená procesná podmienka. K odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. odvolateľ uviedol, že je nesporné, že súd oprel svoje rozhodnutie najmä o dôkazy, akými sú výsluch či už samotnej strany sporu - žalobkyne alebo svedkov a to pani Ing. Q. O. a pána JUDr. B. B. I.. Žalovaný považuje výpoveď svedka JUDr. Mgr. B. I. za knižný príklad výpovede svedka, ktorý je zaujatý a to z dôvodov veľmi zreteľných a nesporných, nakoľko žalovaný je jeho bývalým zamestnávateľom. Svedok sa opakovane uchádzal o pracovnú pozíciu u žalovaného, avšak neúspešne. Čo sa týka výpovede svedkyne Ing. Q. O., ktorá bola zaradená na pozíciu vedúcej žalobkyne, žalovaný uviedol, že svedkyňa nie je na danom oddelení viac ako 14 rokov a teda relevantnosť jej výpovede o skutočnostiach, ktoré boli pred viac ako 14 rokmi je veľmi sporná a otázná. Žalovaný vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti rozporuje skutkový stav tak, ako ho ustálil prvoinštančný súd. Z tohto dôvodu apeloval na odvolací súd, aby námietky zo strany žalovaného zohľadnil. Poukázal na to, že v konaní tvrdil, že to, čo vykonáva žalobkyňa je (tak ako to má žalobkyňa uvedené aj v opise činností) odborná činnosť, ktorá si vyžaduje žalobkyňou popísané odborné znalosti, aby mohla vykonať zápis či už formou poznámky alebo záznamu do katastra nehnuteľností. Zdôraznil, že odborná činnosť, ktorú žalobkyňa vykonáva, si vyžaduje spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu. Poukázal najmä na zákonné ustanovenia § 21 ods. 2, § 36 ods. 1, § 42 ods. 5, § 46 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností (ďalej ako „katastrálny zákon“) ako aj na ďalšie osobitné právneho predpisy [§ 2c zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, § 82 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a

stavebnom poriadku (stavebný zákon), § 28 vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky č. 461/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, § 31 ods. 1, 2 vyhlášky č. 461/2009 Z. z.], ktoré preukazujú spoluprácu žalobkyne s inými organizačnými útvarmi. Odvolateľ dôvodil, že v konaní preukázal, že žalobkyňa nerieši vzniknutý problém tým spôsobom, že sama je tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie, avšak pracuje s už vyhotovenými dokumentmi a verejnými listinami, pričom s nimi pracuje v intenciách katastrálneho zákona, od ktorého sa nemôže odchyliť. V konaní uniesol dôkazné bremeno, keď tvrdil, že zapisovateľ - žalobkyňa, nevykonáva prácu samostatne, ale je neustále kontrolovaná (vyplýva to aj z povinnosti každej jednej zapisovateľky, resp. v tomto prípade žalobkyne). Žalobkyňa je povinná každý mesiac odovzdávať výkaz vedúcej právneho odboru, ktorá skontroluje jej výstupy a činnosť a následne vedúca katastrálneho odboru spracuje mesačnú, štvrťročnú a v neposlednom rade aj ročnú štatistiku. Činnosť zapisovateľiek (teda aj žalobkyne) je sústavne a pravidelne kontrolovaná aj vnútornou kontrolou, ktorú vykonáva vedúca oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam v zmysle ustanovenia § 9 ods. 3 zákona č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe v platnom znení. Odvolateľ zdôraznil, že žalobkyňa vykonáva činnosti v súlade s katastrálnym zákonom, ako aj smernicou č. 14/2008 Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Posudzuje predloženú verejnú listinu na zápis. Podľa žalovaného pri odbornom posúdení verejnej listiny je samozrejmosťou, že žalobkyňa pracuje s dostupnými dokumentami, správne právne ich využije, pričom sa riadi prioritne katastrálnym zákonom, konkrétne § 42, kde jednotlivé body taxatívne vymenúvajú, čo má verejná alebo iná listina obsahovať. Žalobkyňa nerieši vzniknutý problém tým spôsobom, že sama je tvorcom dokumentov potrebných pre ďalšie rozhodovanie, pracuje s už vyhotovenými dokumentami a verejnými listinami, v intenciách katastrálneho zákona. Ak verejná listina alebo iné listiny obsahujú chyby v písaní alebo počítaní alebo iné zrejme nesprávnosti, alebo neobsahujú náležitosti podľa odsekov 1, 2 a 3 § 42 katastrálneho zákona, listinu žalobkyňa vracia sprievodným listom vyhotoviteľovi alebo tomu, kto podal návrh na záznam. Jedná sa teda o kontrolu vyhotovených dokumentov, nie o ich tvorbu. Odvolateľ poukázal na to, že tvrdenie, že žalobkyňa nevykonáva samostatnú odbornú činnosť (pri vykonávaní zápisu či už poznámky alebo záznamu), ale len odbornú činnosť, preukazoval aj právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 322/2015, zo dňa 10.2.2016, v ktorom súd konštatuje, že: „Zápis okresného úradu do katastra nehnuteľností záznamom, ktorého preskúmania sa žalobca v predmetnom konaní domáhal, nie je rozhodnutím podliehajúcim súdnemu prieskumu. Záznam, hoci bol vykonaný orgánom štátnej správy pri uplatňovaní jeho právomoci, nemá povahu rozhodnutia. Katastrálny úrad pri vykonaní záznamu posudzuje iba formálne náležitosti predloženej listiny (chyby v písaní, počítaní, iné zrejme nesprávnosti a náležitosti podľa katastrálneho zákona), pričom za obsah listiny zodpovedá jej navrhovateľ. Ak je verejná alebo iná listina spôsobilá na vykonanie záznamu, okresný úrad vykoná záznam do katastra. Záznam je úkon katastrálneho úradu plniaci iba evidenčné funkcie, ktoré nemajú vplyv na vznik, zmenu ani na zánik práv k nehnuteľnostiam. Okresný úrad teda plní len evidenčnú funkciu, pričom samotné právo vzniká priamo zo zákona. O vykonaní zápisu záznamom okresný úrad nevydáva osobitné rozhodnutie a dotknutým osobám sa výkon zápisu iba oznámi. Napokon, na vykonanie záznamu sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Záznam okresného úradu teda nespĺňa predpoklady pre jeho kvalifikáciu ako rozhodnutia správneho orgánu, ktoré by mohlo byť predmetom preskúmania zákonnosti súdom.“ Podľa žalovaného samostatná odborná činnosť je činnosť, kde štátny zamestnanec samostatne a ucelene vypracúva agendu a zodpovedá za jej obsahovú stránku, ktorú pripravuje v rámci svojej odbornej činnosti. Žalovaný v odvolaní dôvodil, že v konaní jednoznačne preukázal, že žalobkyňa vykonáva odbornú činnosť vyžadujúcu spoluprácu s inými organizačnými útvarmi aj mimo služobného úradu, a to najmä písomnými a ústnymi vyjadreniami ako aj dôkazmi predloženými v danej právnej veci. Podľa žalovaného príslušný súd neprihliadol na protiargumenty, vyjadrenia, ktoré prezentoval v konaní, ani na dôkazy predložené v konaní. V súvislosti s presystemizovaním štátnozamestnaneckých funkcií poukázal na skutočnosť, že uvedený proces je výsledkom dlhodobej analýzy činností jednotlivých okresných úradov a súvisí s programom ESO z roku 2013, ktorého poslednou fázou je optimalizácia verejnej správy. Prehodnotenie zaradenia funkcií do platových tried na systémovej báze realizované s účinnosťou od 1.12.2019 malo celoplošný charakter a týkalo sa viacerých úsekov činnosti okresných úradov. Jeho cieľom bolo dospieť k takej systematizácii miest, aby zaradenie funkcií do platových tried zodpovedalo skutočne vykonávaným najnáročnejším činnostiam na daných pozíciách. Vykonávanými zmenami v tabuľkách zloženia a počtov okresných úradov sa popritom sledovala aj vyváženosť personálnych kapacít na jednotlivých úsekoch činnosti vo vzťahu k rozsahu zverenej agendy a celkovej zaťažnosti zamestnancov jej vybavovaním, čo sa premietlo do úpravy počtu systemizovaných miest na príslušných

útvarech v pôsobnosti okresných úradov. Žalovaný zdôraznil, že proces optimalizácie v podmienkach okresných úradov sa pripravoval dlhodobo, teda dávno pred podaním predmetnej žaloby. Završený bol schválením rozhodnutia o vykonaní organizačných a systemizačných zmien v podmienkach okresných úradov, t.j. organizačným opatrením ministra vnútra s účinnosťou od 1.12.2019, ktoré ministerka vnútra podpísala dňa 13.9.2019. Z časovej chronológie vyplýva, že následné personálne úkony žalovaného voči žalobkyni nemohli byť ovplyvnené rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci inej žalobkyne, keďže tento rozsudok je datovaný až dňa 25.9.2019. Uvedené skutočnosti podľa žalovaného preukazujú, že celoplošné presystemizovanie miest do príslušných platových tried nemalo, a z povahy veci ani nemohlo mať žiadnu príčinnú súvislosť s tým, či konkrétni zamestnanci podali v danej veci žaloby alebo nie a s akým výsledkom. Pokiaľ ide o priznaný úrok z omeškania žalovaný uviedol, že žalobkyni vyplácal funkčný plat v súlade s opisom jej štátnozamestnaneckého miesta, ako aj v súlade s jej zaradením do príslušnej platovej triedy, t.j. žalovaný sa nedostal do žiadneho omeškania s výplatom funkčného platu, ako sa mylne domnieva súd prvej inštancie. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 11 Cpr 7/2013, zo dňa 10.10.2016, podľa ktorého „Súd zamietol žalobu aj v časti úrokov z omeškania pre jej nedôvodnosť. Náhrada funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru sa platí ako celok po rozhodnutí o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nie osobitne za jednotlivé mesiace do prijatia rozhodnutia o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (m. m. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 160/2011, zo dňa 10.10.2012). Podľa názoru súdu sa žalovaný ešte nedostal do omeškania so zaplatením náhrady funkčného platu žalobcovi v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru a nie je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania sa žalovaný dostane až márnym uplynutím lehoty na plnenie určenej v rozsudku.“ Zároveň poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 7.12.2018, sp. zn. 6 Cpr 4/2012, podľa ktorého „Súd má za to, zhodne ako žalovaná, že náhrada funkčného platu ... sa platí ako celok až po právoplatnosti rozhodnutí o neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru ... a žalovaná sa dostane do omeškania s platením súdom určenej náhrady funkčného platu až márnym uplynutím lehoty na plnenie určenej v rozsudku. Preto súd žalobu v tejto časti zamietol ako nedôvodnú.“. Dôvodil, že úrok z omeškania slúži ako zákonná sankcia pre prípad neuspokojenia peňažného záväzku v lehote jeho splatnosti. Žalovaný v tomto prípade platil a teda plnil v lehote splatnosti žalobkyni a to v súlade s platnou a účinnou právnou úpravou. Nárok na doplatenie predmetného peňažného plnenia žalovanému nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. V tejto situácii nemohlo dôjsť k omeškaniu dlžníka (žalovaného) s uspokojením nároku veriteľa (žalobkyne) skôr ako bude žalovaný na predmetnú povinnosť zaviazaný právoplatným rozhodnutím súdu. Až v prípade, že by žalovaný bol zaviazaný na plnenie (doplatenie rozdielu mzdy) právoplatným rozhodnutím, kde bude stanovená lehota splatnosti a túto nedodrží, až vtedy je možné hovoriť o omeškaní zo strany žalovaného. V prípade, ak by mal odvolací súd za to, že priznanie úroku z omeškania je dôvodné, čo žalovaný v plnom rozsahu neuznáva, žalovaný namietol priznanie výšky úrokov z omeškania zo sumy hrubej mzdy žalobkyne, nakoľko žalobkyňa by osobne celou takto vyplatenou mzdou nemohla disponovať ani v prípade, ak by jej bola vyplácaná v bežnom pracovnom pomere. Mzda priznaná podľa platového výmeru, resp. dohodnutá v pracovnej zmluve, podlieha následnej odvodovej povinnosti (mzda brutto). Zamestnancovi je do dispozície odovzdaná len mzda „očistená“ od takýchto povinných platieb, t.j. mzda netto. Podľa žalovaného je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, aby v prípade, ak by bola zamestnancovi priznaná náhrada mzdy s úrokom z omeškania, bol úrok z omeškania stanovený zo mzdy brutto. Výrok III. napadol odvolaním ako závislý výrok, ktorý je priamo viazaný na úspech/neúspech žalobkyne/žalovaného v tomto spore. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zmenil a žalobu zamietol.

3. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p., túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 25. mája 2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho

súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

5. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, týkajúcimi sa odvolaním napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 6.874,66 € spolu s príslušenstvom do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78,68 %. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie vecí a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti nároku žalobkyne na zaplataenie sumy 6.874,66 € s príslušenstvom a následne nároku na náhradu trov konania v rozsahu 78,68 %. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

8.1. Odvolateľ v odvolaní namietal právomoc súdu rozhodovať vo veciach týkajúcich sa zaradenia štátnych zamestnancov do funkcií podľa ustanovení zákona o štátnej službe, ktorá kompetencia patrí výlučne služobnému úradu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého sa žalobkyňa v prejednávanej veci nedomáha zaradenia do vyššej platovej triedy (čo patrí do právomoci služobného úradu), ale sa domáha zaplataenia sumy, predstavujúcej rozdiel medzi platovou triedou, do ktorej je zaradená a do ktorej by mala byť zaradená s poukazom na ňou vykonávané činnosti v rámci štátnozamestnaneckého pomeru. V takom prípade je súd oprávnený posúdiť ako prejudiciálnu otázku, či žalobkyňa je alebo nie je správne zaradená do príslušnej platovej triedy na základe ňou skutočne vykonávannej práce podľa opisu najnáročnejšej činnosti pre danú platovú triedu.

8.2. Peňažný nárok, ktorý je predmetom sporu, sa týka obdobia od októbra 2012 do decembra 2018 (ďalej ako „rozhodné obdobie“), správne preto súd prvej inštancie uvedený nárok posudzoval podľa zákonov č. 400/2009 Z. z. a č. 55/2017 Z. z. platných a účinných v rozhodnom období. Platové náležitosti (plat) štátneho zamestnanca patria medzi nároky vyplývajúce zo štátnozamestnaneckého vzťahu (§ 81 až § 114 zákona č. 400/2009 Z. z.; § 124 až § 160 zákona č. 55/2017 Z. z.). V zmysle § 125 zákona č. 400/2009 Z. z. a § 176 zákona č. 55/2017 Z. z. spory medzi štátnym zamestnancom a služobným úradom o nároky zo štátnozamestnaneckých vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy. Pokiaľ v tomto spore súd prvej inštancie konal a rozhodol o uplatnenom nároku, konal v rámci právomoci, ktorá mu bola zverená zákonom. Uvedený záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.2.2009, sp. zn. 3 Cdo 31/2008, podľa ktorého „krajský súd, ktorý rozhodoval o odvolaní odporkyne vychádzal z toho, že ide o vec patriacu do právomoci súdov vzhľadom k tomu, že navrhovateľ vyvodzoval svoj nárok z pracovnoprávneho vzťahu, keďže vyššie uvedené právne úpravy nezakotvujú oprávnenie súdu určovať zaradenie zamestnanca do príslušnej platovej triedy, platového stupňa, rozhodovať o

príplatkoch, určení osobného platu a v konečnom dôsledku o určení funkčného platu, ale práve naopak, tieto právne úpravy priznávajú oprávnenie a povinnosť zamestnávateľa (§ 55 ods. 7 zákona č. 313/2001 Z. z., § 4 až § 7 zákona č. 553/2003 Z. z.) rozhodovať o zaradení zamestnanca podľa príslušných právnych predpisov, nemožno považovať rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne. Zároveň treba prisvedčiť správnosti záveru odvolacieho súdu, že súd je oprávnený rozhodovať, resp. iba preskúmať správnosť takéhoto zaradenia zamestnanca do príslušnej platovej triedy, platového stupňa, tarifného platu a funkčného platu, o ktorom rozhodol zamestnávateľ.“ Podľa názoru odvolacieho súdu je citované rozhodnutie najvyššieho súdu použiteľné aj v prejednanom prípade, a to napriek tomu, že najvyšší súd sa v tomto rozhodnutí vyjadroval k právomoci súdu vo vzťahu k zamestnancom podľa zákona č. 313/2001 Z. z. o verejnej službe. Vzhľadom na uvedené považuje odvolací súd záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého je v prejednávanej veci o peňažný nárok daná právomoc súdu vec prejednať a rozhodnúť, za správny. Odvoláciu námietku odvolateľa o nesplnení procesných podmienok považuje odvolací súd za nedôvodnú.

9.1. Pokiaľ ide o obsah činnosti žalobkyne odvolateľ v odvolaní spochybnil výpovede svedkov Ing. Q. O. a JUDr. Mgr. B. I. a v tej súvislosti rozporoval skutkový stav tak, ako ho ustálil súd prvej inštancie. Nesúhlasil s tým, že žalobkyňa vykonáva činnosti, ktoré sa podľa zákona č. 400/2009 Z. z. považujú za samostatné odborné činnosti. Z predloženeho spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa uzatvorila dňa 1.3.1993 s Katastrálnym úradom v Banskej Bystrici pracovnú zmluvu, na základe ktorej jej vznikol pracovný pomer odo dňa 1.3.1993, s miestom výkonu práce Správa katastra Brezno a s účinnosťou od toho istého dátumu bola zaradená do platovej triedy 5 a platového stupňa 3, v zmysle ktorého jej patril tarifný plat vo výške 4.640,- Sk spolu s príplatkom za zákaz podnikania vo výške 1.130,- Sk, pričom celkový plat činil sumu vo výške 4.640,- Sk. Pracovný pomer bol uzatvorený na dobu neurčitú so skúšobnou dobou od 1.3.1993 do 31.5.1993 (č. I. 12 spisu). Dodatkom k Služobnej zmluve zo dňa 12.9.2013 sa Správa katastra Banská Bystrica a žalobkyňa dohodli na zmene štátnozamestnaneckého pomeru, ktorým sa žalobkyňa odo dňa 1.10.2013 trvale prekladá do služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s pravidelným miestom výkonu štátnej služby Okresný úrad Brezno, katastrálny odbor, Oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam. Ostatné náležitosti služobnej zmluvy (odbor štátnej služby, platové náležitosti, funkcia, činnosti uvedené v ostatnom opise činnosti ŠZM) ostali nezmenené (č. I. 13 spisu). Z opisu štátnozamestnaneckého miesta zo dňa 26.4.2010 odvolací súd zistil, že žalobkyňa bola zaradená do funkcie - hlavný referent, odbor štátnej služby 2.03 - Geodézia, kartografia a kataster, organizačné začlenenie: Správa katastra Brezno, oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam, platová trieda 4. Ako najnáročnejšie činnosti v rámci opisu štátnozamestnaneckého miesta boli uvedené odborné činnosti vyžadujúce spoluprácu s inými organizačnými útvarmi. Vybavovanie odbornej agendy vo vymedzenom úseku tvoriaci podklad na rozhodovanie. V rámci najnáročnejšej činnosti tak žalobkyňa vykonávala zápis práv k nehnuteľnostiam na základe rozhodnutí o povolení vkladu, o oprave chýb a na základe došlých listín registra Z, R, N, P1, P2, C, resp. na základe vlastných prešetrení údajov KN, vyznačenie poznámky v katastri nehnuteľností. Prešetrenie zmeny údajov katastra nehnuteľností, poskytovanie informácií z katastra nehnuteľností, vydávanie výpisov z katastrálneho operátu. Príprava podkladov k poskytnutiu informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám. Za výstupy boli určené zápisy práv k nehnuteľnostiam, vyznačenie poznámky, prešetrenie údajov KN, podávanie informácií z katastra nehnuteľností (č. I. 14 spisu). Z opisu štátnozamestnaneckého miesta zo dňa 1.1.2013 odvolací súd zistil, že žalobkyňa bola zaradená do funkcie - hlavný referent, odbor štátnej služby 2.03 - Geodézia, kartografia a kataster, organizačné začlenenie: Správa katastra Brezno, oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam, platová trieda 4. Ako najnáročnejšie činnosti v rámci opisu štátnozamestnaneckého miesta boli určené odborné činnosti vyžadujúce spoluprácu s inými organizačnými útvarmi. Vybavovanie odbornej agendy vo vymedzenom úseku tvoriaci podklad na rozhodovanie. V rámci najnáročnejšej činnosti tak žalobkyňa vykonávala zápis práv k nehnuteľnostiam na základe rozhodnutí o povolení vkladu, o oprave chýb a na základe došlých listín registra Z, R, N, P, C, resp. na základe vlastných prešetrení údajov KN, vyznačenie poznámky v katastri nehnuteľností. Prešetrenie zmeny údajov katastra nehnuteľností, poskytovanie informácií z katastra nehnuteľností, vydávanie výpisov z katastrálneho operátu. Vykonávanie opatrení BOZP, PO, CO, OOÚ, OÚS a ochrana utajovaných skutočností. Za výstupy boli určené zápisy práv k nehnuteľnostiam, vyznačenie poznámky, prešetrenie údajov KN, podávanie informácií z katastra nehnuteľností (č. I. 15 spisu). Z opisu štátnozamestnaneckého miesta zo dňa 1.3.2014 odvolací súd zistil, že žalobkyňa bola zaradená do funkcie - hlavný referent, odbor štátnej služby 2.03 - Geodézia, kartografia a kataster, organizačné začlenenie: Správa katastra Brezno, oddelenie zápisov práv k nehnuteľnostiam, platová trieda 4. Ako

najnáročnejšie činnosti v rámci opisu štátnozamestnaneckého miesta boli určené odborné činnosti vyžadujúce spoluprácu s inými organizačnými útvarmi. Vybavovanie odbornej agendy vo vymedzenom úseku tvoriaci podklad na rozhodovanie. V rámci najnáročnejšej činnosti tak žalobkyňa vykonávala zápis práv k nehnuteľnostiam na základe rozhodnutí o povolení vkladu, o oprave chýb a na základe došlých listín registra Z, R, N, P, C, resp. na základe vlastných prešetrovaní údajov KN, vyznačenie poznámky v katastri nehnuteľností, posúdenie spôsobilosti verejných a iných listín na zápis do katastra nehnuteľností, prešetrovanie zmeny údajov katastra nehnuteľností, poskytnutie informácií z katastra nehnuteľností, vydávanie výpisov z katastrálneho operátu. Oznamovanie účastníkom konania, ktorých právo k nehnuteľnosti bolo zápisom dotknuté, že bol vykonaný zápis do katastra nehnuteľností. Vykonávanie opatrení BOZP, PO, CO, OOÚ, OÚS a ochrana utajovaných skutočností. Za výstupy boli určené zápisy práv k nehnuteľnostiam, vyznačenie poznámky, prešetrovanie údajov KN, podávanie informácií z katastra nehnuteľností (č. l. 16 spisu). Pokiaľ ide o obsah posudzovanej činnosti žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že pracuje ako zapisovateľka a jej úlohou je v záznamovom konaní posudzovať listiny z hľadiska katastrálneho zákona, avšak aj z hľadiska iných zákonov. Zápis vykonáva samostatne, bez pomoci iných oddelení. Ak predložená listina nie je schopná zápisu, takáto listina sa vráti, niekedy je potrebné vyžiadať si i iné listiny, keď predložená listina nemá všetky náležitosti a až potom čo sa odstránia všetky vady, sa vykoná zápis do katastra a pošle sa oznámenie o zápise listiny. Do jej pracovnej náplne patrí aj vkladové konanie, kde je opäť potrebné posúdiť rôzne skutočnosti, napr. vecné bremená, záložné zmluvy. Žalobkyňa je povinná všetky tieto skutočnosti posúdiť samostatne a za to nesie aj zodpovednosť. Svedkyňa Ing. Q. O., ktorá v rokoch 2002 až 2004 vykonávala funkciu vedúcej oddelenia zápisov práv k nehnuteľnostiam Správy katastra Brezno vo svojej výpovedi uviedla, že zapisovateľ je zamestnanec, ktorému je pridelené podanie na katastrálne konanie záznamom, resp. poznámkou a jeho činnosti sa hodnotia z hľadiska povahy (odbornosť) a spôsobu ich vykonávania (samostatnosť) ako samostatné odborné činnosti. Zapisovateľ po pridelení veci na konanie samostatne posúdi právny akt, a to prioritne vo vzťahu k § 42 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona, vo vzťahu k platným údajom katastra nehnuteľností a vo vzťahu k právnemu predpisu, v zmysle ktorého boli verejné listiny vydané. Následne analyzuje, či je splnená podmienka „zapísateľnosti“ verejnej a inej právnej listiny, t. j. či zápisom vzniknutého, zaniknutého alebo zmeneného práva k nehnuteľnostiam zo zákona nedôjde k porušeniu iných súvisiacich predpisov a k porušeniu práv iných účastníkov právnych vzťahov. Zapisovateľ vypracováva úradnú písomnosť - oznámenie o vykonaní zápisu, vrátenie listiny v prípade nesplnenia podmienok „zapísateľnosti“. Čiže ide o fázu posudzovaco-hodnotiacu (posúdenie spôsobilosti listiny nielen z hľadiska katastrálneho zákona, ale aj vo vzťahu k iným právnym predpisom), počas ktorej zapisovateľ jednoznačne vykonáva samostatnú odbornú činnosť, ktorá v rozhodnom období bola priradená k funkcii hlavný referent, v kategórii platobnej triedy 4. Svedok JUDr. Mgr. B. I., ktorý bol nadriadeným žalobkyne ako vedúci na oddelení zápisov práv k nehnuteľnostiam vo svojej výpovedi uviedol, že zapisovateľka preštuduje listinu a skúma náležitosti podľa katastrálneho zákona a potom podľa druhu listiny naštuduje aj príslušný právny predpis. Ak vyhodnotí, že listina je spôsobilá na zápis, zapíše ju do počítačovej aplikácie a na list vlastníctva. Ak by listina nevyhovovala, tak napíše vrátenku. Vo vrátenke napíše, aké sú nedostatky listiny a vyzve osobu na odstránenie nedostatkov. V prípade, ak je listina spôsobilá na zápis, dá ju podpísať vedúcej odboru, takisto aj v prípade vrátenky. Ďalším príkladom jej samostatnej činnosti bolo napr. posúdenie, či určitá listina, napr. týkajúca sa exekúcie, je zapísaná správne. V prípade jej nesprávneho zapísania zapisovateľka túto chybu odstráni jej zapísaním do správneho registra. Ak napríklad existoval rozpor medzi dvomi právnymi normami, je nutné posúdiť, či sa navrhnutá úprava zapíše alebo nie. Všetky tieto úlohy vykonávala podľa tvrdenia svedka žalobkyňa samostatne, on jej žiadne pokyny nepísal, neoznačoval na každú listinu, akým spôsobom má byť vybavená. Úlohou svedka bolo len usmernenie zapisovateľky v prípade, ak sama nevedela ako má postupovať.

9.2. Vyhodnotením vyššie uvedených dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa samostatne rozhoduje na základe vlastného odborného posúdenia a myšlienkových postupov o vyznačení poznámky bez akejkoľvek súčinnosti s právnikom alebo iným zamestnancom zaradeným vo vyššej platovej triede, samostatne zapisuje práva k nehnuteľnostiam vykonaním záznamu, taktiež bez odporúčania a rozhodnutia právnik, samostatne posudzuje spôsobilosť predložených listín na vykonanie záznamu a skutkový stav veci potom subsumuje pod právny režim niektorého z právnych predpisov. Z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 288/2012, zo dňa 23.4.2014 a sp. zn. 3 Cdo 80/2018, zo dňa 10.10.2019, vyplýva jednoznačný záver, že pre zaradenie zamestnanca do platovej triedy je rozhodujúce, akú činnosť zamestnanec skutočne vykonával a nie akú činnosť mal zamestnanec podľa opisu činnosti vykonávať. Rozhodujúca teda je najnáročnejšia pracovná činnosť, ktorú zamestnanec skutočne vykonáva. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu

prvej inštancie, že činnosti vykonávané žalobkyňou je potrebné považovať za samostatné odborné činnosti vo vymedzenom úseku z dôvodu, že žalobkyňa od pridelenia spisu až do spracovania výstupu pracuje samostatne, na základe vlastných úvah a odborných vedomostí získaných aj odborným vzdelávaním pre výkon samostatnej odbornej činnosti vykonáva jej zverené činnosti. Za spoluprácu pri výkone zverenej agendy nie je možné považovať odpoveď fyzických či právnických osôb alebo orgánov štátnej či verejnej správy na výzvy žalobkyne na odstránenie väd podaní. O nesamostatnom konaní žalobkyne nesvedčí jej povinnosť každý mesiac odovzdávať vedúcej právneho odboru výkaz o svojej činnosti, na základe ktorého sa spracúva mesačná, štvrťročná a ročná štatistika. Výkon kontrolnej činnosť nevylučuje samostatnú odbornú činnosť. Pokiaľ ide o spochybnenie nezaujatosti svedkov (Ing. O. a JUDr. Mgr. I.) odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie pred výsluchom zisťoval pomer oboch svedkov k stranám sporu, ich vedomosť o prejednávanej veci a poučil ich o význame svedeckej výpovede. Z obsahu ich výpovede nie je možné dospieť k záveru, že by vypovedali účelovo proti žalovanému a v prospech žalobkyne, s prihliadnutím na ich vzťah k služobnému úradu (nahrávka z pojednávania konaného dňa 26.3.2019, zápisnica z pojednávania konaného 28.5.2019 na č. I. 611 a nasl. spisu). Výpovede svedkov neboli v rozpore s doloženými listinnými dôkazmi. Uvedenú odvoláciu námietku žalovaného preto odvolací súd nepovažuje za dôvodnú.

9.3. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 322/2015, zo dňa 10.2.2016, a jeho konštatovanie, že záznam nemá povahu rozhodnutia správneho orgánu, z ktorej skutočnosti žalovaný odvodzoval, že žalobkyňa pri vykonávaní zápisu poznámkou alebo záznamom nevykonáva samostatnú odbornú činnosť, odvolací súd uvádza, že tento záver nemá zásadný vplyv na charakter činnosti vykonávanej žalobkyňou ako samostatnej odbornej činnosti. V tomto smere odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 41., v ktorom súd dostatočne zrozumiteľne a podrobne analyzoval samotný pojem „samostatná odborná činnosť“, ktorý je rozhodujúci pre posúdenie nároku žalobkyne. Súd prvej inštancie vyvodil správne závery týkajúce sa toho, že u žalobkyne ide o odbornú činnosť ako aj samostatnú činnosť. Tvrdenie žalovaného, že výsledkom samostatnej odbornej činnosti musí byť vydanie rozhodnutia v správnom konaní, nemá oporu v právnej úprave.

10.1. Odvolateľ v odvolaní namietal povinnosť zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania. Podľa § 120 zákona č. 400/2009 Z. z. (obdobne § 171 zákona č. 55/2017 Z. z.) sa na štátnozamestnanecké vzťahy primerane použijú aj ustanovenia Zákonníka práce o splatnosti a o výplate mzdy (§ 129, § 130 ods. 2), podľa ktorého sa mzda vypláca vo výplatných termínoch dohodnutých v pracovnej zmluve alebo kolektívnej zmluve. Odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty na výplatu platu štátneho zamestnanca v správnej výške sa žalovaný dostal do omeškania so splnením peňažného dlhu podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákon č. 400/2009 Z. z. ani zákona č. 55/2017 Z. z. osobitné ustanovenia o omeškaní a úrokoch z omeškania neobsahuje) a vzniká mu povinnosť zaplatiť žalobkyňi aj úroky z omeškania vo výške určenej nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Plat je povinný žalovaný doplatiť v brutto vyjadrení, čo vyplýva z § 114 zákona č. 400/2009 Z. z. a z odkazu v § 120 zákona o štátnej službe na ustanovenia Zákonníka práce § 129 až 132, upravujúce spôsob výplaty mzdy a vykonávanie zrážok zo mzdy. Podľa § 114 (obdobne § 160 zákona č. 55/2017 Z. z.) ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na služobné úrady alebo na štátnych zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, obsahujú ustanovenia o mzde, rozumie sa ňou plat podľa tohto zákona. Ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na služobné úrady alebo na štátnych zamestnancov, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, obsahujú ustanovenia o priemernom zárobku, priemernej mzde alebo náhrade mzdy, rozumie sa tým funkčný plat priznaný štátnemu zamestnancovi v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie. Plat a funkčný plat sú neočistené peňažné plnenia od zákonných zrážok. Vyplýva to z ustanovenia § 114 ods. 3, ktorý definuje čo sa považuje za priemerný čistý funkčný plat štátneho zamestnanca. Súd prvej inštancie priznal žalobkyňi nárok na doplatenie platu, to znamená hrubého platu, neočisteného od zrážok na poisťné, na nemocenské poistenie, dôchodkové poistenie, poistenie v nezamestnanosti, zdravotné poistenie a preddavok na daň z príjmov zo závislej činnosti, pričom žiaden všeobecne záväzný právny predpis neurčuje, že pre účely výpočtu doplatku platu štátneho zamestnanca sa má použiť čistý funkčný plat, preto podľa názoru odvolacieho súdu patrí žalobkyňi úrok z omeškania z celej priznanej istiny rovnajúcej sa hrubému funkčnému platu. Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že ani odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol, v rozpore s ktorými všeobecne záväznými právnymi predpismi namietaný postup súdu prvej inštancie podľa jeho názoru je. Uvedenú odvoláciu námietku preto odvolací súd považuje za nedôvodnú.

10.2. Pokiaľ odvolateľ v súvislosti s nárokom žalobkyne na úrok z omeškania poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 11 Cpr 7/2013, zo dňa 10.10.2016, odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 4.7.2017, sp. zn. III. ÚS 460/2017, podľa ktorého „Záver, podľa ktorého by zamestnávateľa nestíhala sankcia v podobe úroku z omeškania, pokiaľ sa dostane do omeškania s plnením mzdy, náhrady mzdy a obdobných záväzkov voči zamestnancovi, by bol neutržateľný.“

11. Odvolateľ odvolaním napadol aj výrok o trovách konania ako výrok závislý. Odvolací súd aj tento výrok súdu prvej inštancie podrobil odvolaciemu prieskumu a zistil, že je vecne a právne správny. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, podľa akých ustanovení C.s.p. pri rozhodnutí o nároku žalobkyne na náhradu trov konania postupoval, uviedol výpočet rozsahu jej nároku na náhradu trov konania, s ktorým výpočtom a jeho výsledkom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Preto výrok III. rozhodnutia súdu prvej inštancie potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednodhlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).